

Arrest

nr. 240 068 van 26 augustus 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 november 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART loco advocaat M. LYS en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 5 februari 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 17 mei 2015.

Op 18 mei 2015 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 26 juni 2017 en 24 juli 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 18 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 31 januari 2019 met nummer 216 270 wordt de verzoekende partij niet als vluchteling erkend, maar wordt de beslissing van 18 september 2017 vernietigd in zoverre deze beslissing betrekking heeft op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 4 november 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de laatste drie jaar voor uw vertrek uit Afghanistan in het district Deh Sabz (provincie Kabul) te hebben gewoond, de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtun van origine te zijn.

Tot 2011 woonde u samen met uw familie in het district Tagab (provincie Kapisa). In 2011 was u op weg naar uw nonkel langs moederzijde, die woonde in Tamir, districtcentrum van Tagab, om hem uit te nodigen voor een religieuze ceremonie bij u thuis. U was te voet en onderweg zag u twee mannen op een motorfiets langs de kant staan. De ene stond naast zijn motorfiets en de andere was een gat aan het graven. Terwijl u hen passeerde, keken ze kwaad. Toen u bij uw oom aankwam, vertelde u wat u had gezien en daarop concludeerde hij dat die mannen bij de Taliban hoorden en een bom aan het plaatsen waren. Uw oom ging daarop naar de politie om aangifte te doen. Tijdens het bezoek aan de politie bleef u in het huis van uw nonkel wachten. Daarna is de politie u samen met uw oom komen ophalen waarna u hen de weg hebt gewezen om de bom onschadelijk te maken. Ongeveer 2-3 dagen later is de Taliban u thuis komen opzoeken. U was op dat moment in uw kamer. De Taliban vroeg naar u en beschuldigde u ervan een spion te zijn. Ongeveer 2-3 dagen later zochten ze u opnieuw op. U verstopte zich, waarna ze uw vader bedreigden en zeiden dat ze u de derde keer wel zouden vinden. Ongeveer 8 à 10 dagen later is uw vader samen met u vertrokken naar Deh Sabz, provincie Kabul, waar jullie als arbeiders gingen werken in een baksteenfabriek. Tijdens uw afwezigheid in Tagab, is de Taliban uw huis nog 3 à 4 keer komen opzoeken. In Kabul verbleef u samen met uw vader gratis in een kamer op het fabrieksterrein. U kwam quasi nooit buiten het fabrieksterrein. Ongeveer 2 à 3 jaar later heeft uw vader enkele Talibanleden uit Tagab opgemerkt op een motorfiets. Ze reden rond het fabrieksterrein. U was op dat moment binnen aan het koken.

Ongeveer 10 dagen later bent u uit Afghanistan vertrokken. U bent vanuit Deh Sabz vertrokken in het voorjaar van 2014 waarna u vanuit Kabul gereisd hebt via Nimroz naar Iran. In Turkije heeft u ongeveer 10 maanden verbleven, waar u ook werkte in een bouwbedrijf. Op 17 mei 2015 bent u in België aangekomen. U diende uw asielaanvraag in op 18 mei 2015. Ter staving van uw asielaanvraag legde u enkele medische documenten uit België voor.

Uw moeder is na uw vertrek uit het land overleden als gevolg van een ziekte. Momenteel wonen uw broers en zussen nog thuis. Uw vader werkt nog steeds in een fabriek in Deh Sabz en komt om de 3 à 4 maanden naar huis.

Op 18 september 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat uw asielrelaas en beweerde profiel niet geloofwaardig werden bevonden.

Op 30 januari 2019 werd deze beslissing vernietigd door de RVV. De RVV meende dat hoewel in de beslissing de veiligheidssituatie in de provincie Kabul beoordeeld wordt, er in casu ook rekening moet worden gehouden met de veiligheidssituatie in de stad Kabul. De persoonlijke elementen van verzoekende partij moeten ook ten aanzien van de stad Kabul worden onderzocht daar verzoekende partij zich op regelmatige basis naar specifieke ziekenhuizen in de stad Kabul moet begeven voor haar medische opvolging. De Raad stelde zich de vraag of verzoekende partij zich door naar het French Medical Institute for Children of de privékliniek, Karte Sakhi Kabul te begeven een verhoogde kwetsbaarheid heeft om slachtoffer te worden van willekeurig geweld ten gevolge van de geografische nabijheid van deze medische faciliteiten bij mogelijke doelwitten of omdat deze faciliteiten zelf mogelijke doelwitten zijn.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Hoewel u in het kader van het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat u ziek bent en een tijd een behandeling hebt gevolgd, waardoor u bepaalde dingen zou kunnen vergeten (CGVS, p. 3), werd vastgesteld dat u tijdens de twee maal dat u op persoonlijk onderhoud kwam geen problemen bleek te kennen om uw asielaanspraak ten berde te brengen.

Bijgevolg werden er u in deze fase van de procedure geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd werden en dat u in de gegeven omstandigheden kon voldoen aan uw verplichtingen.

De RVV oordeelde hier niet anders over in het arrest van 30 januari 2019. Tot op heden hebt u geen nieuwe elementen aangebracht aan waaruit alsnog bijzondere procedure noden zouden blijken die nopen tot specifieke steunmaatregelen.

U vreest dat u bij terugkeer naar Afghanistan zult worden vermoord door de Taliban. De Taliban zou u straffen omdat u volgens hen als spion zou werken voor de overheid, gezien u in 2011 de politie zou hebben geholpen een bembom onschadelijk te maken.

Het Commissariaat-generaal (CGVS) meent echter dat uw asielaanspraak ongelooftwaardig is.

Zo werd immers vastgesteld dat uw verklaringen aangaande uw problemen in Afghanistan niet aannemelijk zijn. Daarnaast legde u ongelooftwaardige verklaringen af over uw precieze verblijfsomstandigheden en netwerk in Kabul.

Vooreerst meent het CGVS dat u weinig aannemelijke verklaringen aflegde over de aanleiding van uw beweerde problemen met de Taliban. U verklaarde geïnterd te zijn door de Taliban omdat u had gezien hoe de Taliban een bom aan het plaatsen was aan de weg. U zou dit hebben gemeld aan uw oom, die vervolgens naar de politie zou zijn gestapt (CGVS I, p.18; CGVS II, p.18). Enkele dagen na dat voorval zou de Taliban u thuis hebben opgezocht, waarna ze u ervan beschuldigden een overheidsspion te zijn (CGVS I, p.18; CGVS II, p.18). Eerst en vooral is het hoogst merkwaardig dat de Taliban zoveel moeite zou doen om u terug te vinden gezien de omstandigheden. U was immers nog maar een kind op het moment van de feiten. Daarnaast gaf u in het eerste gehoor zelf aan dat er op het moment van de feiten nog mensen op de weg waren. Toen u de Taliban de mijn zag plaatsen, dacht u dat u alleen was. Echter u heeft wel andere mensen op diezelfde weg gezien, zowel in het heengaan (twee jonge mannen op weg naar de waterpomp) als in het terugkeren (toen zouden er meerdere mensen op de weg geweest zijn) (CGVS I, p.21). Daarom lijkt het nogal vreemd dat de Taliban per sé u zou verdenken. Zo is er nogal wat tijd verstreken tussen het moment waarop u de Talibs de bom zag plaatsen, de aangifte door uw nonkel en het uiteindelijke onschadelijk maken van het explosief. Bijgevolg kan redelijkerwijze worden aangenomen dat er in die tussentijd nogal wat mensen die betreffende plek zijn gepasseerd, waardoor de verdenking van de Taliban ook op anderen zou kunnen vallen. Daarenboven was u niet degene die hiervan aangifte heeft gedaan bij de politie, maar wel uw oom. Uw oom zou de klacht bij de politie hebben ingediend en zou net als u zijn meegegaan toen de politie de bom ging ontminnen (CGVS I, p.23). Toen u de vraag werd gesteld of uw oom dan wel geïnterd werd door de Taliban, bleek hij helemaal geen problemen gehad te hebben, noch op dat moment, noch in de daaropvolgende jaren (CGVS II, p.19). De politie zelf heeft de mijn onschadelijk gemaakt, waarna geen verdere stappen werden ondernomen. Volgens uw verklaringen zijn er na dat incident geen mensen bij de Taliban gearresteerd (CGVS I, p.31). De enige hinder dat de Taliban heeft ondervonden, is dat de bom niet tot ontploffing werd gebracht. Verder waren er geen enkele consequenties voor de Taliban, waardoor – gesteld dat u effectief betrokken zou zijn geweest bij het verwijderen van een bomaanslag, wat zoals gezegd weinig aannemelijk lijkt – de vraag gesteld kan worden waarom de Taliban dan zoveel moeite zouden doen u achterna te gaan buiten de regio waar u oorspronkelijk verbleef.

Wat er ook van zij; u kunt niet aannemelijk maken dat u na uw vertrek naar Kabul nog zou zijn vervolgd door de Taliban of dat u bij terugkeer naar Kabul in de toekomst een vrees voor vervolging zou kennen. Uw verklaringen dat de Taliban u tijdens uw verblijf in Kabul is komen opzoeken, en dit na een periode

van ongeveer 2 à 3 jaar, zijn niet geloofwaardig. U vertelde dat uw vader de leden van de Taliban zou herkend hebben terwijl ze op hun motorfiets rond de fabriek aan het rijden waren (CGVS I, p.30,31; CGVS II, p.21,22). Het feit dat de Taliban na zo lange tijd opnieuw tevoorschijn komt, lijkt op zich al weinig aannemelijk. Bovendien zou de Taliban op dat moment niets hebben ondernomen. Ze zouden gewoon komen kijken zijn, zonder concrete actie te ondernemen. Daarna zou u nog 10 dagen op dezelfde plek gewoond hebben zonder verdere incidenten. Het is weinig aannemelijk dat als de Taliban alle moeite zou doen om u na 2 à 3 jaar te komen opzoeken in een baksteenfabriek in de provincie Kabul, waar ze u klaarblijkelijk zouden hebben gelokaliseerd, ze helemaal niets zouden ondernemen.

Daarenboven dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw problemen met de Taliban in de provincie Kabul op fundamentele wijze ondermijnd wordt door enkele manifeste tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS dat de Taliban u ongeveer 2 à 3 jaar na uw vlucht uit Tagab in Kabul is komen opzoeken, waarna u ongeveer 10 dagen later het land bent ontvlucht (CGVS I, p.30). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dat de Taliban u na ongeveer 1,5 jaar is komen opzoeken in Kabul waarna u nog ongeveer 1,5 jaar in Kabul hebt verbleven zonder enig incident (CGVS II, p.20,21). Hiermee geconfronteerd greep u terug naar uw eerste verklaring en beweerde u zich vergist te hebben gezien u zoveel aan uw hoofd hebt (CGVS II, p.21). Echter, het vasthouden aan uw eerste versie van de feiten, heft deze tegenstrijdigheid niet op. Redelijkerwijze kan er toch verwacht worden dat u het verschil zou weten tussen 10 dagen en anderhalf jaar, zelfs al was u op het moment van de feiten nog minderjarig. Bovendien beweerde u tijdens het eerste gehoor bij het CGVS dat uw vader na uw vertrek uit Afghanistan beginnen werken is bij een andere fabriek omwille van veiligheidsredenen (CGVS I, p.7,8). Uw vader voelde zich niet veilig in de fabriek gezien de Taliban daar al was komen rondhangen. In uw tweede gehoor bij het CGVS beweerde u echter dat uw vader gewoon in dezelfde fabriek is blijven werken (CGVS II, p.8). Wanneer hierop werd doorgevraagd, voegde u er nog aan toe dat de mogelijkheid wel bestond dat uw vader momenteel voor 'iemand anders werkt' gezien het grote aantal baksteenfabrieken in de buurt (CGVS II, p.8). Uit deze verklaring blijkt dus dat u niet met zekerheid zou weten of uw vader al dan niet in dezelfde fabriek werkte. Toen u hiermee op het eind van het gehoor werd geconfronteerd, beweerde u dat uw vader ondertussen toch in een andere fabriek werkte maar wel nog steeds bij dezelfde eigenaar in dienst was (CGVS II, p.21). Deze uitleg is niet afdoende om de tegenstrijdigheid te verschonen. Immers, in eerste instantie verklaarde u met grote stelligheid dat uw vader in een andere fabriek was gaan werken omdat hij bang was voor de Taliban, terwijl u in tweede instantie zei dat hij in dezelfde fabriek was blijven werken, waarna u uw verklaring meteen bijstuurde door te zeggen dat hij 'misschien voor iemand anders was beginnen werken' om tenslotte na confrontatie nog een nieuwe versie te vertellen, nl. dat u zeker wist dat uw vader in een andere fabriek werkte, maar wel voor dezelfde baas. Op basis van bovenstaande vaststellingen meent het CGVS dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u bij terugkeer naar Kabul, waar u de laatste jaren voor uw vertrek uit Afghanistan zou hebben gewoond, een gegronde vrees voor vervolging zou kennen omwille van problemen met de Taliban.

Bovendien meent het CGVS dat uw verklaringen over uw profiel als ongeschoolde boerenjongen uit Tagab, die noodgedwongen in armoedige omstandigheden in de provincie Kabul moest gaan werken, alsook over de omstandigheden van uw verblijf in Kabul van 2011 tot 2014, alsook de afwezigheid van enig sociaal netwerk Kabul (waarop u bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan zou kunnen terugvallen), niet geloofwaardig zijn.

Uw verklaringen over het ontbreken van enig familiaal of ander netwerk in de provincie of de stad Kabul overtuigen geheel niet. Tijdens het eerste gehoor bij het CGVS verklaarde u dat u gedurende de hele periode van uw verblijf in de provincie Kabul steeds samen met uw vader op het terrein van de baksteen fabriek zouden hebben verbleven, waar jullie in armoedige omstandigheden en in rudimentaire behuizing leefden (CGVS, p. 11-13). U zou wel nog familie langs vaderskant te hebben in Kabul, maar zelf zou u daar geen contact mee hebben gehad. Verder beweerde u dat u geen idee heeft of uw vader nog contact heeft met zijn familie in Kabul. U gaf een nogal vaag antwoord waarin u beweerde dat uw vader nogal oud is en dat deze familieleden ondertussen misschien al gestorven zijn. Tijdens het eerste gehoor beweerde u uitdrukkelijk helemaal geen vrienden of kennissen in Kabul te hebben (CGVS I, p.13). Tijdens het tweede gehoor zei u wel dat u enkele vrienden zou hebben gehad op de plek waar u werkte (CGVS II, p. 8), maar blijkens uw verklaringen waren uw vader en de baas van de baksteenfabriek de enige personen waarop u kon terugvallen (CGVS, p. 13). Tijdens het eerste gehoor beweerde u ook nooit elders in Kabul te zijn geweest (CGVS I, p. 11). Tijdens het tweede gehoor

bleek dat slechts af en toe (één of twee keer per maand) uw vader vergezelde van de baksteenfabriek naar het districtscentrum van Deh Sabz om inkopen te doen.

Het beeld dat u ophangt van uw eigen profiel en uw verblijf in Kabul strookt niet met informatie waarover het CGVS beschikt. Er werden twee verschillende Facebookprofielen gevonden, die aan u kunnen worden gelinkt (onder de namen Naeem Safi en Naeem Jan Safi). Vooreerst kunnen er op zich al vragen worden gesteld over het feit dat een ongeschoolde, analfabete boerenjongen uit een arme provincie in Afghanistan zo actief is op sociale media (u bent vrij actief op Facebook, getuige de verschillende 'posts', 'likes' en andere activiteiten), gezien dit toch bepaalde vaardigheden (zoals geletterdheid) vereist die men niet meteen verwacht bij een niet of nauwelijks geschoolde persoon. Voorts blijkt uit uw Facebookprofielen dat u wel degelijk contacten onderhoudt met mensen afkomstig uit Kabul (zie screenshots Facebookcontacten bijgevoegd in administratief dossier). Op het ene Facebookprofiel heeft u 14 vrienden, waaronder 3 contactpersonen die eveneens terug te vinden zijn in het ander Facebookprofiel. Uit de interacties (comments en likes) via Facebook, blijkt duidelijk dat u deze personen goed kent. Deze personen blijken afkomstig te zijn uit Kabul, gestudeerd te hebben in Kabul en te werken in Kabul. Bovendien zijn er enkele foto's van u teruggevonden, gepost vóór uw aankomst in België (!) op uw Facebookprofiel door een zekere Amrullah Safay, waaruit blijkt dat u een familiale band heeft met deze persoon (hij verwijst naar u als 'my little bro'). Het is heel opvallend dat enkele van de contacten waarover u beschikt, afkomstig zijn uit Kabul en (universitair) geschoold zijn, terwijl u volgens uw verklaringen een laaggeschoolde boerenjongen beweert te zijn, die nooit school heeft gelopen, met uitzondering van enkele koranlessen in de madrasa (CGVS II, p.11), en die tijdens zijn verblijf in Kabul verplicht was om in armoedige omstandigheden, geïsoleerd van enig sociaal netwerk, in een baksteenfabriek te werken. Zoals gezegd, gaf u in beide gehoren bij het CGVS aan geen enkel netwerk (geen vrienden, noch kennissen) te hebben in Kabul (CGVS I, p.13). Volgens uw verklaringen, verbleef u samen met uw vader in een kamertje in de baksteenfabriek waar u ook werkte. U verliet uw kamer enkel om boodschappen in het centrum te doen en dit op ongeveer 20 à 25 minuten van uw verblijfplaats (CGVS II, p.4). Verder zou u zich nooit in andere delen van Kabul begeven hebben (CGVS I, p.11). De enige contacten die u in Kabul had, zouden collega's zijn afkomstig uit andere gebieden dan Tagab, die samen met u werkten in de fabriek (CGVS II, p.8). Echter de hierboven genoemde Facebookcontacten lijken in de verste verte niet werkzaam te zijn in een baksteenfabriek. Bovendien lijkt één van uw contacten, een zekere Amrullah Safay, te werken in de medische wereld (zie foto's apotheek bijgevoegd in administratief dossier). Een ander contact, een zekere Zahir Khan Durrani, zou zelfs werken aan de Universiteit van Kabul. Op basis van deze vaststellingen bestaan sterke vermoedens dat uw levensomstandigheden in Kabul, alsook het netwerk waarover u beschikte, toch enigszins anders waren dan wat u liet uitschijnen tijdens beide gehoren bij het CGVS.

Gezien op basis van bovenstaande vaststellingen ernstige twijfels bestaan over uw voorgehouden profiel en de omstandigheden waarin u verkeerde tijdens uw verblijf in Kabul, komen uw verklaringen over hoe aan de nodige middelen kwam om uw vlucht vanuit Afghanistan naar Europa te financieren ook ernstig op de helling te staan. Gezien weinig geloof kan worden gehecht aan uw verhaal dat u als ongeschoolde minderjarige zonder netwerk uit noodzaak in een baksteenfabriek moest werken, kan evenmin veel geloof worden gehecht aan het verhaal dat de werkgever van u en uw vader jullie een grote som geld – een bedrag van 800.000 Afghani, terwijl u en uw vader samen slechts een weekloon van 1000 tot 3000 Afghani verdienden – leende om uw vertrek uit het land te bekostigen (CGVS I, p. 17). In dit verband kan nogmaals worden gewezen op het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over de tewerkstelling van uw vader, die al dan niet in dezelfde baksteenfabriek zou hebben gewerkt voor en na uw vertrek uit het land. Deze vaststelling vormt een verdere bevestiging dat u niet de waarheid verteld heeft over de omstandigheden waarin uw vader leefde en werkte in de periode voor en na uw vertrek uit Kabul. Het feit of uw vader na uw vertrek al dan niet in dezelfde fabriek en voor de zelfde eigenaar of 'iemand anders' werkte, is ook in dit opzicht relevant, gezien u verklaarde dat uw vader de grote som geld die hij zou hebben geleend zou moeten afbetalen aan de eigenaar van de fabriek waar jullie zouden hebben gewerkt.

Het CGVS besluit dat, gezien de verschillende bovenvermelde aanwijzingen, u absoluut niet aannemelijk maakt dat u tijdens uw jarenlange verblijf in de provincie Kabul in armoedige omstandigheden en zonder enig sociaal netwerk zou hebben geleefd en dat u zich daarom niet in de provincie of de stad Kabul zou kunnen vestigen bij terugkeer naar Afghanistan.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate

hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghaanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist

zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul én Kabul stad te worden beoordeeld.

Wat betreft de situatie in de provincie Kabul, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 153-157, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-66 en 162-167, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180

burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Wat betreft de situatie in Kabul stad, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage

onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kabul of in Kabul stad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kabul of Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

In zoverre u aanvoert dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld in de provincie Kabul of Kabul stad en hierbij verwijst naar uw medische problemen, waardoor u zich frequent van het district Deh Sabz van de provincie Kabul, waar u de laatste jaren voor uw vertrek uit Afghanistan naar eigen zeggen hou hebben verbleven, naar ziekenhuizen in de wijk Kart-e Sakhi in Kabul stad zou moeten begeven, dient opgemerkt te worden dat dit element niet bestempeld kan worden als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat ziekenhuizen in de stad Kabul in het algemeen quasi nooit een doelwit zijn voor gewapende opstandelingen. Wat betreft de ziekenhuizen in de wijk Kart-e Sakhi, dient te worden opgemerkt dat geen informatie werd gevonden waaruit blijkt dat deze ziekenhuizen het doelwit van aanslagen door opstandelingen zijn geweest. Op 21 maart 2018 vond wel een aanslag plaats nabij het ziekenhuis. Het doelwit van de aanslag door ISKP was een sjiitisch schrijn waar een Nowruz viering plaatsvond. Het schrijn ligt op ongeveer een kilometer van het ziekenhuis. Veiligheidsmaatregelen en –personeel verhinderden de dader om het schrijn te bereiken, waarop hij zichzelf opblies op in de nabijheid van het hospitaal. Op 21 maart 2019 werd de Nowruzviering in de omgeving van het Kart-e Sakhi-schrijn opnieuw getroffen. Het Kart-e Sakhi-schrijn is ook al op andere momenten het doelwit van geweld geweest, zoals bijvoorbeeld op 11 oktober 2016, toen gewapende mannen het gemunt hadden op sjiitische pelgrims die er bijeenkwamen voor een van de belangrijkste vieringen op de sjiitische kalender, Ashura. Op 19 juli 2019 treft een zelfmoordaanslag een groep rechtenstudenten die aan de zuidelijke ingang van de vlakbij het Ali Abad-hospitaal gelegen Kabul Universiteit staan te wachten om een examen af te leggen. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat het ziekenhuis in de afgelopen jaren zelf een doelwit is geweest van de opstandelingen.

Wat betreft de route vanuit het district Deh Sabz in de provincie Kabul, waar u naar eigen zeggen de laatste jaren voor uw vertrek uit Afghanistan zou hebben gewoond, naar de ziekenhuizen in de wijk Kart-e Sakhi in de stad Kabul, dient te worden opgemerkt dat het CGVS zowel voor de provincie Kabul als Kabul stad van mening is dat de mate van willekeurig geweld niet dermate hoog is dat er zwaarwegende

gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger in deze gebieden louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden besloten dat het zich verplaatsen door deze gebieden evenmin een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon met zich meebrengt.

Op basis van bovenstaande elementen meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die zorgen voor een verhoogde kwetsbaarheid om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Hoewel er in de wijk Kart-e Sakhi, waar de ziekenhuizen liggen, af en toe aanslagen gebeuren, blijkt uit de voormelde informatie niet dat de ziekenhuizen in de wijk op zich het doelwit zijn van aanslagen, noch dat ziekenhuizen in Kabul in het algemeen een doelwit zijn. Uit voormelde informatie blijkt evenmin dat de route vanuit het district Deh Sabz in de provincie Kabul tot de wijk Kart-e Sakhi in de stad Kabul een bijzonder veiligheidsrisico met zich mee zou brengen.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen voorgaande vaststellingen niet. De medische documenten wijzen op gezondheidsproblemen tijdens uw verblijf in België. In dit verband moet worden opgemerkt dat de door u aangehaalde medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Voor de beoordeling van medische elementen wordt verwezen naar een andere procedure, namelijk een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.klaren

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het standpunt van de partijen

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. De verzoekende partij meent ook dat de verwerende partij een manifeste beoordelingsfout begaan heeft.

Vooreerst vat de verzoekende partij de middelen van de bestreden beslissing samen. Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de weigering van de vluchtelingenstatus. De verzoekende partij stelt het blijvend oneens te zijn met deze motieven. In een volgend onderdeel van het middel zet de verzoekende partij uiteen waarom zij precies oneens is met de motieven van de bestreden beslissing hieromtrent. De verzoekende partij gaat zowel in op de gebeurtenissen in Tagab als op de gebeurtenissen in de provincie Koboel.

In een volgend onderdeel van haar verzoekschrift gaat de verzoekende partij in op de subsidiaire beschermingsstatus in het licht van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Vooreerst citeert de verzoekende partij uit 's Raad arrest van 31 januari 2019 met nummer 216 270. De verzoekende partij betoogt dat hoewel zij inderdaad de laatste jaren voor haar vertrek met haar vader in de provincie Koboel gewoond heeft, zij afkomstig is uit het district Tagedb gelegen in de provincie Kapisa. De verzoekende partij stelt dat haar hele familie daar is blijven wonen, op haar vader en zij na. Doch zou haar vader heden opnieuw naar het dorp Gadakhel gelegen in het district Tagedb in de provincie Kapisa getrokken zijn daar de gezin hem nodig had. De verzoekende partij stelt niemand meer te hebben in de provincie Koboel, en dat heel de familie in het district Tagedb woont. Ook zichzelf heeft heel haar jeugd daar gewoond. Slechts de laatste drie jaren van haar verblijf woonde zij in de provincie Koboel. De verzoekende partij meent dat dit kort verblijf onvoldoende is om dit gebied als haar regio van herkomst te beschouwen in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de veiligheidssituatie in het district Tagab, gelegen in de provincie Kapisa. De verzoekende partij wijst erop dat Kapisa wordt omschreven als een strategisch belangrijke provincie, gezien haar beperkte omvang en ligging: het is een kleine provincie, waarbinnen opstandelingen gemakkelijk de hoofdstad van de provincie alsook de omliggende provincies kunnen bereiken. De provincie kent de voorbije jaren dan ook een hevige strijd tussen opstandelingen en Afghaanse overheidstroepen enerzijds, en tussen taliban en lokale "warlords" anderzijds. De verzoekende partij vervolgt dat uit de rapporten blijkt dat vandaag de dag de strijd in de provincie Kapisa nog steeds door gaat. Er is volgens objectieve informatie sprake van een aanzienlijke mate van willekeurig geweld, in de vorm van grondgevechten, luchtaanvallen en IDP's. Het aantal burgerslachtoffers in de provincie steeg in 2018 met 37% ten opzichte van 2017. Het district Tagab, verzoekers regio van herkomst, wordt door UNOCHA in het rapport "Humanitarian Needs review 2018" aangemerkt als een van de districten in Afghanistan waar de ernst van het conflict het grootst is. Tagab wordt geclassificeerd binnen de hoogste categorie wat betreft van de ernst van het conflict, die beoordeeld wordt op basis van het aantal veiligheidsincidenten, aantal burgerslachtoffers en mate van interne ontheemding in 2017. Tagab is daarmee het meest door het conflict geraakte district van Kapisa. Verschillende gebieden binnen het district Tagab zijn onder controle van de taliban, en er vinden geregeld militaire operaties plaats waarbij de Afghaanse overheid tracht gebied terug te winnen. In dit verband verwijst de verzoekende partij naar het EASO-rapport: *"In 2018 and 2019, government forces reportedly earned out several operations in Kapisa, with IS support, mainly in the districts of Tagab and Nijrab in 2018 and early 2019, 1437 retaking several villages in Tagab from the Taliban in January 2019."* In 2018 nog kwamen verschillende burgers (waaronder kinderen) om bij luchtaanvallen in het district Tagab. De verzoekende partij stelt dat uit de tabel in het EASO-rapport blijkt dat verschillende bronnen het district Tagab als "contested" beschouwen, en dat de taliban aanwezigheidscontrole volgens BBC alsook volgens de taliban zelf hoog is. Tagab blijkt het district binnen de provincie Kapisa te zijn waar de talibanaanwezigheid en het willekeurig geweld het hoogst zijn. De verzoekende partij benadrukt dat in het EASO Country Guidance rapport van juni 2019 wordt vastgesteld dat in Kapisa willekeurig geweld plaatsvindt. Hoewel er wordt gesteld dat de mate van willekeurig geweld niet hoog is en er bijkomende persoonlijke elementen moeten worden aangehaald die maken dat men een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, dient rekening te worden gehouden met het feit dat deze uitspraak wordt gedaan voor de provincie Kapisa in haar geheel, zonder onderscheid tussen de onderscheiden districten. De verzoekende partij betoogt dat: *"Deze uitspraak is dan ook gebaseerd op een 'gewogen gemiddelde' tussen de veiligheidssituaties in de verschillende districten van Kapisa. Gezien er een aantal districten zijn waar de veiligheidsrisico's aanzienlijk lager liggen dan in het district Tagab ('Taliban activity is reported in the province. According to LU7), three districts in Kapisa province are contested and the other four are under government control or undetermined', 'In the map depicting conflict severity in 2018. UNOCHA places the district of Tagab in the highest category and the district of Nijrab in the second highest category of conflict severity. The remaining districts fall in the lower categories-', stuk 10, p. 104) kan worden aangenomen dat deze districten het gemiddelde veiligheidsrisico in de provincie, zoals weergegeven in het EASO Country Guidance rapport van juni 2019, sterk beïnvloeden en het daadwerkelijke niveau van willekeurig geweld en het daarmee gepaard gaande veiligheidsrisico in het district Tagab groter is.*

Verzoekende partij is van mening dat op basis van de informatie uit voormelde bronnen dient te worden geconcludeerd dat in het district Tagab wel degelijk sprake is van een hoge mate van willekeurig geweld.

Bovendien bestaan er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden die de ernst van de bedreiging uitgaande van het willekeurig geweld in het district Tagab dermate verhogen dat er moet aangenomen worden dat hi) bij een terugkeer een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Zoals verwerende partij bekend is en in het beroep tegen de eerste weigeringsbeslissing nader toegelicht werd, heeft verzoeker sinds 2015 een behandeling ondergaan voor osteosaroom (botkanker). Hij heeft hiervoor chemotherapie gekregen en er is een hoog risico op recidive, wat een permanente opvolging vereist (cf. un medische documenten voorgelegd op het CG VS) om een eventuele terugval zo spoedig mogelijk aan te pakken. Uit deze documenten blijkt dat de overlevingskansen van verzoeker 70% zijn met een gepaste opvolging en 0% (!) zonder opvolging en dat de opvolging minstens tot 2021 noodzakelijk is, en dat om de anderhalve maand onderzoeken vereist zijn.

Verzoeker zal zich voor deze opvolging regelmatig (minstens om de anderhalve maand) moeten verplaatsen naar gespecialiseerde medische faciliteiten in de hoofdstad Kabul (stuk 3, p. 15).

Verzoeker zal zich daarom dan ook zeer regelmatig moeten verplaatsen doorheen het district Tagab en de provincie Kapisa, om zo via de provincie Kabul naar de hoofdstad Kabul te reizen.

Deze frequente verplaatsingen maken hem extra kwetsbaar voor het willekeurig geweld in de regio.

De wegen in Afghanistan zijn immers frequente doelwitten voor de opstandelingen, en frequent reizen langs grote wegen verhoogt dan ook het risico om betrokken te raken bij een veiligheidsincident: *“Besides bad road conditions, which reportedly did not improve substantially despite considerable funding of construction projects by foreign donors from 2001 onwards.⁴⁸² the volatile security situation impedes safe passage in many parts of the county. Clashes between government forces and insurgents AS J as well as checkpoints established by insurgents,⁴⁸⁴ improvised explosive devices (JEDs),⁴⁸⁵ kidnappings⁴⁸⁶ and armed robberies by various groups^{4 8 7} reportedly caused casualties on many roads in Afghanistan in 20/8 and early 2019²”* (HASO County of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation van juni 2019, p. 64)

Daarenboven moet rekening worden gehouden met het feit dat verzoeker op zijn 15^e uit Afghanistan vertrokken is, en intussen al meer dan 5 jaar weg is uit Afghanistan en ongeveer 4,5 jaar onafgebroken in België woont. Verzoeker is als jongeman volledig gewend geraakt aan de Belgische leefomstandigheden en -gewoontes, en is het absoluut niet meer gewend om in de Afgaanse leefomgeving, met de daarmee gepaard gaande veiligheidsrisico's, te functioneren. Hij heeft niet (langer) de nodige reflexen om op adequate wijze op dreigende veiligheidsrisico's te reageren. Nochtans zijn dergelijke reflexen nodig om het reëel risico op ernstige schade als gevolg van het willekeurig geweld in zijn regio te beperken.

In het licht van bovenstaande elementen dient te worden geconcludeerd dat in verzoekers district van herkomst, Tagab, sprake is van een hoge mate van willekeurig geweld, en dat in hoofde van verzoeker bovendien sprake is van verschillende persoonlijke omstandigheden die het risico om het slachtoffer te worden van dit geweld verhogen.”

Vervolgens gaat de verzoekende partij in op de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel. De verzoekende partij betoogt dat: *“De vaststellingen van verwerende partij inzake de intensiteit van het geweld in Kabul worden evenwel door verschillende gezaghebbende bronnen tegengesproken.*

Zo staat de conclusie van verwerende partij haaks op de bevindingen uiteengezet in de UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (stuk 4). Dit rapport wijdt een aanzienlijk gedeelte aan de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kabul, in het kader van de bespreking van het bestaan van een intern vestigingsalternatief in de hoofdstad (p. 112-1 14).

UNHCR benadrukt in dit rapport de achteruitgang van de veiligheidssituatie in Afghanistan en de toenemende controle van de taliban over grote delen van het Afgaanse grondgebied (p. 12).

Specifiek met betrekking tot de situatie in Kabul hoofdstad stelt UNHCR (stuk 4) vast dat de taliban hun aanvallen op Kabul en andere grote stedelijke gebieden geïntensifieerd hebben (p. 12).

UNHCR wijst uitdrukkelijk op de negatieve trends met betrekking tot de veiligheidssituatie voor burgers in Kabul stad, en stelt vast dat burgers die deelnemen aan het dagelijks economisch en sociaal leven in Kabul blootgesteld worden aan een risico om het slachtoffer te worden van het algemeen geweld (“generalized violence”) dat de stad teistert (p. 1 12). Er wordt gespecificeerd dat dit het geval is bij alledaagse activiteiten zoals het ondernemen van woon-werkverkeer, het zich verplaatsen naar ziekenhuizen, naar school, naar winkels of naar de moskee, en bij het deelnemen aan dagelijkse activiteiten op publieke plaatsen (p. 113).

Eenzelfde conclusie kan worden getrokken op basis van de informatie vervat in het meest recente rapport EL-ISO COI report Afghanistan: Security Situation van juni 2019 (stuk 6j. In tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt, verwijst dit rapport naar een rapport van UNAMA dat stelt dat de aanvallen uitgevoerd in Kabul in hoofdzaak burgers als doelwit hebben (“ [t]he attacks perpetrated in Kabul mainly targeted civilians, including the civilian Government administration, places of worship, education facilities, election-related sites and other “soft” targets”) (p. 69-70).

Het rapport bevat talrijke verwijzingen naar aanslagen die in de loop van 2018-2019 plaatsvonden in de hoofdstad Kabul (p. 70- 72). Zoals vastgesteld door UNAMA gaat het in hoofdzaak om aanslagen ten opzichte van de burgerbevolking: aanslagen ten opzichte van sjiitische religieuzen, educatieve centra, manifestanten, sportclubs, kiesregistradecentra... (p. 70).

Deze informatie bevestigt dat de beoordeling van de veiligheidssituatie in Kabul hoofdstad die door verwerende partij gemaakt wordt, niet langer actueel is en de grote impact op de burgerbevolking miskent. Al geruime tijd maken talrijke gezaghebbende bronnen melding van de precare veiligheidssituatie in Kabul hoofdstad, waar het hoogste aantal burgerslachtoffers vallen als gevolg van veelvuldige zelfmoordaanslagen, bomaanslagen en complexe aanvallen, die veelal een willekeurige aard hebben:

[...]

UNHCR bevestigde eerder al dat het escalierend conflict in Afghanistan een recordaantal burgerslachtoffers maakt, in het bijzonder in Kabul, in die mate dat interne vluchtalternatieven in de

hoofdstad noch als relevant, noch als redelijk kunnen worden beschouwd (stuk 6, p. 22). Een visuele weergave door UNHCR van de meest impactvolle incidenten in Kabul gedurende de voorbije twee jaar toont aan dat begin 2018 de gewelddadigste periode van de voorbije twee jaren betrof (stuk 6, p. 4).

De hoofdstad Kabul wordt door UNOCHA in het rapport "Humanitarian Needs Overview 2018" geclassificeerd binnen de hoogste categorie wat betreft van de ernst van het conflict, die beoordeeld wordt op basis van het aantal veiligheidsincidenten, aantal burgerslachtoffers en mate van interne ontheemding in 2017 (stuk 10)."

De verzoekende partij citeert vervolgens uit een arrest van het Franse Cour Nationale du droit d'asile van 9 maart 2018.

Vervolgens stelt de verzoekende partij dat uit talrijke bronnen blijkt dat ziekenhuizen en medische faciliteiten wel frequent het doelwit zijn, of rechtstreeks betrokken zijn bij aanslagen in het kader van het conflict in Afghanistan. De verzoekende partij betoogt dat ziekenhuizen kwetsbare locaties zijn voor het willekeurig geweld uitgaand van opstandelingen in Afghanistan. De verzoekende partij vervolgt dat de ziekenhuizen naar waar zij zich moet begeven in Kaboel in een wijk liggen die zeer frequent het doelwit is van aanslagen. De verzoekende partij preciseert dat: *"Verwerende partij geeft zelf aan dat de bekende sjiiitische Kart-e Sakhi schrijn, die op ongeveer een kilometer van een van de voor verzoeker bestemde ziekenhuizen ligt, al verschillende keren getroffen werd door zware aanslagen. Op 21 maart 2018 nog maakte een aanslag er 30 dodelijke slachtoffers. Op 21 maart 2019 werd er opnieuw toegeslagen en vielen er opnieuw minstens 6 dodelijke slachtoffers en 23 gewonden (cf. COI Focus Afghanistan Security situation in Kabul City, 15 mei 2019, p. 20). Dit alles vindt plaats vlakbij het ziekenhuis waarnaar verzoeker zich geregeld zou moeten begeven.*

Verwerende partij verwijst eveneens naar een aanslag die op 19 juli 2019 nog plaatsvond aan de universiteit van Kabul, die inderdaad zoals aangegeven door verwerende partij "vlakbij", m.n. aan de overkant van de straat van het French Medical Institute for Children gelegen is.

Op basis van de door verwerende partij zelf aangegeven informatie dient te worden vastgesteld dat deze wijk een aantal belangrijke "high profile" doelwitten bevat (de Kart-e Sakhi schrijn, Kabul University) die frequent het doelwit van aanslagen zijn.

In die omstandigheden kan de conclusie van verwerende partij dat verzoeker niet kan aantonen dat in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die zorgen voor een verhoogde kwetsbaarheid, niet gevolgd worden. Het feit dat deze ziekenhuizen niet zelf het doelwit zijn van de aanslagen, neemt immers niet weg dat verzoeker zich, om deze ziekenhuizen te bereiken, frequent doorheen deze wijk zal moeten verplaatsen en in de nabijheid dient te komen van plaatsen die regelmatig het doelwit van aanslagen vormen, en daarbij zeker wel een verhoogd risico loopt om bij een aanslag betrokken te raken."

In een volgend onderdeel zet de verzoekende partij uiteen dat zij niet vertrouwd is met de hoofdstad Kaboel, en dus ook niet met de veiligheidsrisico's die het verblijven in of het zich verplaatsen doorheen deze stad met zich meebrengt. De verzoekende partij geeft aan dat zij er ook niemand voldoende kent om te kunnen verwachten dat deze persoon zich om haar zou bekommeren. De verzoekende partij stelt: *"Uit het loutere feit dat een aantal facebook-contacten van verzoeker woonachtig en/of werkzaam zijn of waren in Kabul, kan verwerende partij niet terecht afleiden dat verzoeker gelogen zou hebben over zijn reëel sociaal netwerk in Kabul.*

Ten eerste wenst verzoeker te onderlijnen dat hij in Afghanistan geen Facebookaccount had. Zijn eerste Facebookaccount werd met behulp van een andere Afghaanse vluchteling aangemaakt toen hij in Turkije was in 2014. Verzoeker heeft de registratiegegevens van dit account verloren en gebruikt het account vandaag niet meer. Daarom heeft hij in België een tweede Facebookaccount aangemaakt.

Ten tweede wenst hij te onderlijnen dat de grote meerderheid van zijn contacten op facebook personen zijn die hij tijdens zijn reis naar Europa ontmoette, geen kennissen uit Afghanistan. Deze personen bevinden zich dus zelf niet meer in Afghanistan, en zijn facebooknetwerk is geen afbeelding van het reëel sociaal netwerk dat hij in Afghanistan heeft.

[A. S.] kent verzoeker uit zijn leven in Deh Sabz. Deze persoon verkoopt geneesmiddelen.

Het gebruik van familiale taal op Facebook is niet het bewijs dat de band tussen twee personen in werkelijkheid hecht is. Men kan er niet uit afleiden dat deze persoon verzoeker zou kunnen en/of willen ondersteunen in geval van terugkeer in Afghanistan.

[K. D.] heeft verzoeker in Bulgarije ontmoet en maakte geen deel uit van het sociaal netwerk van verzoeker in Kabul. Hij is volgens verzoeker niet meer aanwezig in Kabul.

Het loutere feit dat verzoeker actief is op facebook sinds zijn aankomst in Europa en online contacten heeft met personen die werken of een universitaire opleiding hebben gevolgd, sluit niet uit dat verzoeker

niet universitair opgeleid is of zelfs (oorspronkelijk, voor aankomst in België) helemaal niet opgeleid. Verzoeker wenst ook te benadrukken dat hij nooit naar school is geweest maar dat hij wel naar de madrassa ging en dat hij daar heeft geleerd te lezen en schrijven. Ook in België heeft verzoeker leren lezen en schrijven. Buiten lezen en schrijven vraagt het gebruik van facebook geen specifieke vaardigheden.

De contacten van verzoeker op facebook vormen geen voldoende basis om zonder bijkomend onderzoek verzoekers profiel en netwerk te betwisten.”

2.2. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen ingediend.

De verwerende partij brengt op 26 juni 2020 een aanvullende nota bij waarin ze opnieuw ingaat op de veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel. De verwerende partij brengt de COI Focus *'Afghanistan: security situation in Kabul city'* van 8 april 2020 bij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo

spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

Met betrekking tot de vluchtelingenstatus dient te worden vastgesteld dat, waar de verwerende partij dienaangaande motiveert in de bestreden beslissing en verzoekende partij deze motieven aanvecht in het onderhavige verzoekschrift, beide partijen schromelijk voorbijgaan aan de inhoud van het inzake verzoekende partij gevelde arrest nr. 216 270 van 31 januari 2019 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Reeds in dit arrest werd geoordeeld dat de voormelde problemen in hoofde van verzoekende partij niet kunnen leiden tot de toekenning van de vluchtelingenstatus. Noch de verzoekende partij, noch verweerder tekende(n) tegen het voormelde arrest een cassatieberoep aan tegen de Raad van State. Bijgevolg geniet dit arrest, voor wat betreft de inzake de voorgehouden problemen gedane vaststellingen, kracht van gewijsde. Uit het dossier blijkt dat er sedert de beoordeling bij het voormelde arrest van de Raad geen nieuwe elementen zijn opgedoken die op deze beoordeling enig ander licht zouden kunnen werpen. Bijgevolg blijft deze heden onverminderd gelden.

3.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

3.4.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

3.4.2. Opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest “Elgafaji” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat “hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden (RvV (AV) 20 november 2017, nr. 195.228).

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Elgafaji verder geoordeeld dat, conform artikel 4, lid 1 van richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1 van richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 40).

Artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 8, lid 1 van richtlijn 2011/95/EU. Daarin wordt uitdrukkelijk gesteld dat er geen behoefte aan bescherming bestaat indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Uit een samenlezing van de artikelen 48/4, § 2, c) en 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 15, sub c) van de richtlijn 2011/95/EU mag plaats hebben ten aanzien van de regio van bestemming in het land van herkomst om het risico bij terugkeer correct te kunnen inschatten.

Een evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier, leidt dan ook tot de vaststelling dat het geweldsniveau, de omvang van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn.

Bijgevolg kan een loutere verwijzing naar een Afghaanse nationaliteit niet volstaan.

De focus moet worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (*in casu* de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij stelt afkomstig te zijn uit het district Tageb, gelegen in de provincie Kapisa. Voorts verklaart de verzoekende partij de laatste drie jaar voor haar vertrek uit Afghanistan in het district Deh Sabz, gelegen in de provincie Kaboel gewoond en gewerkt te hebben. Haar moeder, die ondertussen overleden zou zijn, en haar broers en zussen zijn in de familiale woning gelegen in het district Tageb achtergebleven. De verzoekende partij is het Rijk binnengekomen op de leeftijd van zestien jaar.

3.4.3. Met betrekking tot het district Tageb, gelegen in de provincie Kapisa wijst de Raad op wat volgt. De provincie Kapisa ligt in het centraal-oosten van Afghanistan, omringd door de provincies Panjshir, Laghman, Kabul en Parwan. Kapisa is verdeeld in zeven districten, waaronder Tageb. Een hoofdweg verbindt de hoofdstad van Kapisa met Kabul City. Kapisa wordt vanwege de ligging van strategisch belang geacht. Uit de landeninformatie blijkt dat de taliban aanwezig is in de provincie en er activiteiten ontwikkeld heeft. In de provincie deden er zich tijdens de referentieperiode gemiddeld 1,4 veiligheidsincidenten per week voor. Uit de bijgebrachte informatie blijkt dat de veiligheidsincidenten zich voornamelijk voor deden in de districten Tagab en Nijrab in 2018 en begin 2019. Dit heeft ertoe geleid dat in januari 2019 verschillende dorpen in Tagab opnieuw zijn bezet door de Taliban. Er wordt niet gepreciseerd over welke dorpen het gaat. UNAMA documenteerde 139 burgerslachtoffers (39 doden en 100 gewonden) in 2018, wat neerkomt op 29 burgerslachtoffers per 100 000 inwoners. Dit is een stijging van 38 % ten opzichte van 2017. De belangrijkste oorzaken voor de burgerslachtoffers waren grondaanvallen, gevolgd door luchtaanvallen en (niet-zelfmoord)IEDs. In de periode 1 januari 2018 - 28 februari 2019 zijn 8 890 personen uit de provincie Kapisa ontheemd geraakt. Op de kaart die de ernst van het conflict in 2018 weergeeft, plaatst UNOCHA het district Tagab in de hoogste categorie en het district Nijrab in de op één na hoogste categorie van de ernst van het conflict. De overige districten vallen in de lagere categorieën.

Uit de recente landeninformatie blijkt dat EASO de provincie Kapisa, indeelt bij *“Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Kapisa, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD.”* (EASO Guidance note van juni 2019, p. 104).

In andere woorden, de provincie Kapisa is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. De verzoekende partij dient individuele elementen aan te brengen.

Specifiek met betrekking tot het district Tagab dient nog op de volgende elementen gewezen te worden. Uit de landeninformatie blijkt dat dit district een hoge taliban aanwezigheid heeft. Het is betwist gebied, maar de taliban stelt zelf dat ze 70% van het grondgebied controleren. In 2018 en 2019 hebben regeringstroepen naar verluidt verschillende operaties uitgevoerd in Kapisa, met steun van de VS, voornamelijk in de districten Tagab en Nijrab in 2018 en begin 2019 waarbij verschillende dorpen in Tagab werden heroverd op de taliban in januari 2019. Uit de landeninformatie blijkt dat de grootste groep ontheemden uit de districten Tagab en Nijrab komen, doch zijn in de loop van 2019 een aantal families teruggekeerd naar hun dorp dankzij de militaire tussenkomst begin 2019. Volgens UNOCHA zijn de belangrijkste redenen voor deze verplaatsingen militaire (ontruimings)operaties, onveiligheid en aanhoudende gewapende conflicten, bedreigingen door niet-statelijke gewapende groepen, economische problemen en frequente intimidatie. Uit de EASO guidance note van juni 2019 blijkt dat ten gevolge van de hoge aanwezigheid van de taliban in het district Tagedb, de burgerbevolking onder meer usher aan de taliban dient te betalen (EASO COI juni 2019, 175-179; EASO Guidance note van juni 2019, p. 103-104).

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat het district Tagedb, gelegen in de provincie Kapisa wel degelijk willekeurig geweld kent, maar dat het geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, *sub c* van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. De analyse van de verzoekende partij in het verzoekschrift ligt in dezelfde lijn en laat niet toe anders te besluiten.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïsoleerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de *“persoonlijke omstandigheden”*, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub a*) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij *“het bewijs kan leveren dat zij specifiek worden geraakt om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden”* door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in haar woonplaats, gelegen in het district Tagab in de provincie Kapisa, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke

omstandigheden inroepen die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Kapisa dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofde van de verzoekende partij bestaat.

In casu wijst de verzoekende partij op haar gezondheidssituatie. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat de verzoekende partij vanaf eind 2015 voor osteosarcoom (botkanker) behandeld werd. De verzoekende partij heeft hiervoor chemotherapie gekregen. Ook werd de behandeling volgens het protocol van EURAMOS opgestart. De behandeling is heden achter de rug, maar opvolging is vereist gedurende de volgende vijf jaar om te zien of er geen recidive optreden. In het advies van de arts-adviseur van 21 april 2017 wordt niet betwist dat de verzoekende partij voor osteosarcoom behandeld werd en dat gedurende de vijf volgende jaren verdere opvolging vereist is. De arts-adviseur geeft in zijn medische advies van 21 april 2017 aan dat de verdere opvolging in Afghanistan mogelijk is. De arts-adviseur geeft aan dat de behandeling mogelijk is in het French Medical Institute for Children en in een specifieke privékliniek, met name de Karte Sakhi Kabul kliniek. Aan haar aanvullende nota voegt de verzoekende partij nog medische attesten bij. Uit het medisch attest van 19 oktober 2017 blijkt dat klinische en biologische opvolging om de anderhalve maand vereist is. Eveneens moet om de anderhalve maand een radio van de thorax van de verzoekende partij genomen worden. Voorts dient er om de drie maanden een radio van de schouder van de verzoekende partij genomen te worden. Uit de medische verslagen van 13 februari 2018 en 3 en 9 april 2018 blijkt dat de opvolging gunstig verloopt. Deze gezondheidssituatie wordt door de verwerende partij niet betwist.

In casu kan er niet betwist worden dat de verzoekende partij zich regelmatig dient te begeven naar specifieke ziekenhuizen in Kaboel stad, daargelaten de vraag of de behandeling voor de medische aandoening van de verzoekende partij effectief beschikbaar en toegankelijk is in Afghanistan in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gelet op het hangend annulatieberoep tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Indien de verzoekende partij naar het district Tagab zou terugkeren, dan dient ze op regelmatige basis terug te keren naar Kaboel hoofdstad voor haar medische opvolging in een gespecialiseerd ziekenhuis. Uit de landeninformatie blijkt dat de verzoekende partij via een “primary” road” en deels via de Jalalabad-highway in Kaboel hoofdstad geraakt. Hierdoor dient de verzoekende partij via het Surobi district te gaan. Met betrekking tot dit district wordt in de landeninformatie aangegeven dat de taliban er actief is. Voorts blijkt uit de landeninformatie dat de veiligheidsincidenten buiten de hoofdstad plaats vonden langs de belangrijkste snelwegen, waarbij opstandelingen meestal de voorposten van de Afghaanse veiligheidstroepen aanvielen en burgers vaak in het kruisvuur terechtkwamen. Burgers kunnen dan slachtoffer worden van collaterale schade. Voorts wordt aangegeven dat IED's vaak op het wegennet in de provincie Kaboel gebruikt worden (EASO, COI juni 2019, p.163). Gelet op bovenvermelde veiligheidssituatie in het district Tagab en de veiligheidssituatie op het wegennet dat de verzoekende partij dient te nemen, kan er *in casu* redelijkerwijze aangenomen worden dat de verzoekende partij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld daar zij zich op regelmatige basis doorheen voormelde districten en in een welbepaalde medische context dient te verplaatsen waardoor ze een groter risico heeft om betrokken te worden bij de veiligheidsincidenten die er plaatsvinden en zo collaterale schade op te lopen. De verzoekende partij beschikt niet over de mogelijkheid om haar verplaatsingen vrij te kiezen en hierbij steeds rekening te houden met de veiligheidscontext. Bijgevolg laat de veiligheidssituatie in de zin van artikel 48/3, §2, c) van de Vreemdelingenwet niet toe dat de verzoekende partij zich in het district Tagab vestigt.

3.4.4. Met betrekking tot het district Deh Sabz gelegen in de provincie Kaboel, wijst de Raad op hetgeen dat volgt. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat: *“De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.*

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kabul ruw geschat 4,9 miljoen inwoners heeft en dat er in 2018 in de provincie 1866 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1686, vielen in deze periode in de hoofdstad Kabul bij zelfmoord- en complexe aanslagen. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kabul (met uitzondering van de stad Kabul) 180 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kabul in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal burgerslachtoffers in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geïsoleerd worden. De impact van het hierboven beschreven geweld is echter niet van dien aard dat het inwoners van de provincie dwingt hun woonplaats te verlaten. Integendeel, de provincie blijkt een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten."

Specifiek met betrekking tot het district Deh Sabz wijst de Raad erop dat uit de landeninformatie blijkt dat het district onder controle van de overheid is. Op basis van de informatie die voorligt kan ook niet bepaald worden dat de Taliban een grote aanwezigheid heeft in het district. Het district telt ook geen ontheemden. Op een kaart met betrekking tot de "conflict severity" in 2018, waarin drie indicatoren worden gecombineerd (namelijk gewapende conflicten en luchtaanvallen, burgerslachtoffers en door conflicten veroorzaakte verplaatsingen) plaatst UNOCHA het district Kabul in de hoogste categorie en het district Surobi in de derde hoogste categorie. De districten Paghman en Qara Bagh behoren tot de vierde hoogste categorie en de resterende districten vallen in de twee laagste categorieën. Uit de informatie die voorligt blijkt niet dat er zich noemenswaardige veiligheidsincidenten in Deh Sabz gelegen in de provincie Koboel, gebeuren (EASO COI juni 2019, p. 162 -167).

Uit de landeninformatie waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst en de link toevoegt, kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de provincie Koboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. De verzoekende partij brengt ook geen landeninformatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïsoleerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

In casu wijst de verzoekende partij op haar gezondheidssituatie, die hoger reeds werd uiteengezet. De arts-adviseur geeft in zijn medische advies van 21 april 2017 aan dat de verdere opvolging in Afghanistan mogelijk is. De arts-adviseur geeft aan dat de behandeling mogelijk is in het French Medical Institute for Children en in een specifieke privékliniek, met name de Karte Sakhi Kabul kliniek. Bijgevolg dient ook de veiligheidssituatie in de hoofdstad Koboel nagekeken te worden.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in de hoofdstad wordt in de bestreden beslissing gesteld dat: *"Wat betreft de situatie in Kabul stad, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie [...] dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.*

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken

gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

[...]

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat ziekenhuizen in de stad Kabul in het algemeen quasi nooit een doelwit zijn voor gewapende opstandelingen. Wat betreft de ziekenhuizen in de wijk Kart-e Sakhi, dient te worden opgemerkt dat geen informatie werd gevonden waaruit blijkt dat deze ziekenhuizen het doelwit van aanslagen door opstandelingen zijn geweest. Op 21 maart 2018 vond wel een aanslag plaats nabij het ziekenhuis. Het doelwit van de aanslag door ISKP was een sjiitisch schrijn waar een Nowruz viering plaatsvond. Het schrijn ligt op ongeveer een kilometer van het ziekenhuis. Veiligheidsmaatregelen en –personeel verhinderden de dader om het schrijn te bereiken, waarop hij zichzelf opblies op in de nabijheid van het hospitaal. Op 21 maart 2019 werd de Nowruzviering in de omgeving van het Kart-e Sakhi-schrijn opnieuw getroffen. Het Kart-e Sakhi-schrijn is ook al op andere momenten het doelwit van geweld geweest, zoals bijvoorbeeld op 11 oktober 2016, toen gewapende mannen het gemunt hadden op sjiitische pelgrims die er bijeenkwamen voor een van de belangrijkste vieringen op de sjiitische kalender, Ashura. Op 19 juli 2019 treft een zelfmoordaanslag een groep rechtenstudenten die aan de zuidelijke ingang van de vlakbij het Ali Abad-hospitaal gelegen Kabul Universiteit staan te wachten om een examen af te leggen. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat het ziekenhuis in de afgelopen jaren zelf een doelwit is geweest van de opstandelingen.

Wat betreft de route vanuit het district Deh Sabz in de provincie Kabul, waar u naar eigen zeggen de laatste jaren voor uw vertrek uit Afghanistan zou hebben gewoond, naar de ziekenhuizen in de wijk Karte Sakh in de stad Kabul, dient te worden opgemerkt dat het CGVS zowel voor de provincie Kabul als Kabul stad van mening is dat de mate van willekeurig geweld niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger in deze gebieden louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden besloten dat het zich verplaatsen door deze gebieden evenmin een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon met zich meebrengt.”

De verwerende partij kan gevolgd worden dat de hoofdstad Kaboel wel degelijk willekeurig geweld kent, maar dat het geen gebied van eerste categorie vormt waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen. Het blijft een zeer volatiele veiligheidssituatie. In de COI focus april 2020 opgesteld door CEDOCA wordt aangegeven dat tijdens de verslagperiode (1 april 2019 – 31 maart 2020) de belangrijkste doelwitten van de aanslagen in de hoofdstad Kaboel de Afghaanse overheidsdepartementen en -ambtenaren, de Afghaanse veiligheidstroepen en vooraanstaande internationale instellingen, zowel militaire als civiele - met inbegrip van diplomatiek en VN-personeel en westerse niet-gouvernementele organisaties (NGO's) waren. Dit zijn dezelfde doelwitten als voorgaande jaren. UNAMA voorts spreekt zijn bezorgdheid uit over de bijkomende doelwitten zoals rechters en aanklagers, gezondheidswerkers, hulpverleners en mensenrechtenactivisten. In december 2019 meldde USDoD dat de taliban in staat zijn om spraakmakende aanvallen uit te voeren tegen de regering en internationale coalitiefaciliteiten in stedelijke centra, terwijl ze druk blijven uitoefenen op de ANDSF door middel van hun militaire campagne. De strategie van de taliban in het derde kwartaal van 2019 wordt beschreven als een mengeling van 'vechten en praten', waarbij verschillende spraakmakende aanvallen in de hoofdstad Kaboel worden gecombineerd met vredesonderhandelingen voor een terugtrekking van de Amerikaanse troepen. Volgens UNAMA zijn de zelfmoordaanslagen van de taliban in 2019 aanzienlijk toegenomen, net als het gebruik van grote voertuig-IED's door opstandelingen. In 2019 meldde UNAMA het hoogste aantal burgerslachtoffers van grote voertuig-IED's door de taliban (133% meer dan in 2018) sinds zij in 2009 is begonnen met het systematisch documenteren ervan. Voorts meldt UNAMA dat het aantal burgerslachtoffers als gevolg van opzettelijke aanvallen op burgers in het hele land in 2019 met 6 % is gedaald, vergeleken met een stijging van bijna 50 % in 2018. Volgens de cijfers van 2019 van het VN-departement voor veiligheid en beveiliging (UNDSS) en geciteerd door UNAMA, zijn de ISKP-veiligheidsincidenten in Kaboel afgenomen. Door de aanhoudende ANDSF-druk om zijn activiteiten te verstoren, heeft ISKP in 2019 een verminderde capaciteit om spraakmakende aanvallen uit te voeren. Ook werden verschillende ISKP militanten aangehouden. Tegelijkertijd wordt echter gemeld dat ISKP actief, ambitieus en bedreigend blijft en een operationele capaciteit in de hoofdstad behoudt. In 2019 waren de aanvallen van ISKP vooral gericht tegen de Afghaanse regering en de veiligheidstroepen, doelwitten in verband met de verkiezingen en leden van de sjiitische religieuze minderheid. De moedwillige aanvallen tegen burgers zijn wel afgenomen in 2019 in vergelijking tot 2018 (CEDOCA COI Focus april 2020, p.11-15). Voorts wordt aangegeven dat de sinds de herfst van 2018 de Afghaanse politie en de inlichtingendiensten begonnen zijn met een gezamenlijke inspanning om de orde in Kaboel te herstellen en de cellen van de Taliban en ISKP in en rond de stad te ontmantelen (CEDOCA COI Focus april 2020, p.20).

Uit de landeninformatie die voor ligt blijkt dat in Kaboel de volgende plaatsen reeds doelwitten waren van ISKP: aanvallen op overheidsgebouwen, Afghaanse veiligheidstroepen, journalisten, een ceremonie voor de luchthaven, islamitische geestelijken, sjieten, een onderwijscentrum, demonstranten, een sportclub en een kiezersregistratiecentrum. Aan de taliban kunnen onder meer de volgende veiligheidsincidenten toegeschreven worden: ontploffing van een nagemaakte ambulance voor een overheidsgebouw, bestorming van het Intercontinental Hotel, complexe aanval op de compound van een internationale beveiligingsfirma, een bomauto voor de 'Green village' en verschillende geweldsincidenten tijdens de parlementsverkiezingen (EASO COI juni 2019, p. 70 -71). De "green village" werd in september 2019 opnieuw aangevallen (CEDOCA COI Focus april 2020, p.19). In de landeninformatie die de verwerende partij bijbrengt worden voorbeelden gegeven van zelfmoord en complexe aanslagen in het derde kwartaal van 2019 in de hoofdstad Kaboel waarbij verschillende burgerslachtoffers vielen. Zo heeft ISKP de zelfmoordaanslag en de daaropvolgende belegering die enkele uren duurde, die gericht was tegen het ministerie van Communicatie medio april 2019, waarbij ten minste zeven mensen omkwamen en verschillende andere gewond raakten, geclaimd. Zo heeft de taliban een zelfmoordaanslag tegen NGO Counterpart International begin mei uitgevoerd, waarbij acht

burgers omkwamen en 27 gewond raakten omdat de organisatie "*de vermenging van mannen en vrouwen had bevorderd*" en "*pro-westelijke doelstellingen*". Voorts heeft de taliban complexe aanval op de logistieke en technische afdeling van het ministerie van Defensie een opgeëiste op de eerste dag van juli 2019, die grote gevolgen had voor de omliggende huizen, bedrijven en scholen, met 151 burgerslachtoffers (7 doden en 144 gewonden). Voorts werd er ook een aanslag bij de poorten van de Universiteit van Kabul uitgevoerd. Deze aanslag werd niet opgeëist, maar er zijn minste acht personen overleden. De taliban heeft in juli 2019 bomexplosie opgeëist, waarbij het konvooi van een buitenlandse troepenmacht in het Yakatoot-gebied in PD 9 werd aangevallen, waar de ANDSF-strijdkrachten eveneens faciliteiten onderhouden. Bij deze explosie werden verscheidene burgers gedood. Op 9 september 2019, explodeerde een raket bij het Afghaanse Ministerie van Defensie in de buurt van de Amerikaanse ambassade, er werden geen slachtoffers gemeld (CEDOCA COI Focus april 2020, p.27-30).

Uit COI focus, Afghanistan, incidenten gericht tegen of in de omgeving van het Ali Abad-hospitaal in Kaboel (wijk Kart-e Skhi) van 30 september 2019 blijkt dat op het ogenblik van het opstellen van het rapport er geen informatie kon gevonden worden dat het ziekenhuis zelf het doelwit is (geweest) van geweld. Wel vindt op 21 maart 2018 een zelfmoordaanslag plaats vlakbij het ziekenhuis en de nabijgelegen Kaboel University. Deze aanslag werd opgeëist door ISKP. Op 21 maart 2019 wordt de Nowruz-viering in de omgeving van het Kart-e Sakhi-schrijn opnieuw getroffen. Drie explosies hebben zich voorgedaan toen personen naar het schrijn toestapten. Dit schrijn is ook al op andere momenten het doelwit van geweld geweest. Op 19 juli 2019 treft een zelfmoordaanslag een groep studenten die aan de zuidelijke ingang van de vlakbij het Ali Abad-hospitaal gelegen Kaboel Universiteit staan te wachten om een examen af te leggen. CEDOCA heeft geen andere informatie gevonden over veiligheidsincidenten die zich tussen 1 september 2018 en 31 augustus 2019 in voormelde wijk hebben voorgedaan.

De landeninformatie bevat ook een document getiteld NMU2019-239 van 16 oktober 2019. In dit document wordt ingegaan op de ligging van het French Medical Institute en Ali Abad ziekenhuis in de wijk Kart-e Sakhi te Kaboel. Dit zijn de medische instellingen waarvan de arts-adviseur stelt dat ze de verzoekende partij medisch kunnen opvolgen. Voorts wordt in dit document ook de weg aangegeven tussen Deh Sabs, de plaats al waar de verzoekende partij voorafgaand aan haar vertrek uit Kaboel gewoond heeft, en de ziekenhuizen. De NMU heeft een kaart van de routes uitgetekend en dit als bijlage toegevoegd. Indien je deze kaart legt naast de kaart van Kabul-Police Districts opgenomen in de EASO COI Focus van juni 2019, dan merk je op dat de verzoekende partij onder meer langs de volgende plaatsen komt: Green village, presidentieel paleis, Kaboel universiteit of Hotel Intercontinental. Dit zijn reeds doelwitten van aanslagen geweest. Bij een aantal aanslagen weergegeven in de landeninformatie die in het administratief dossier terug te vinden is, wordt ook aangegeven dat ze zich in politiedistrict 4 of 9 hebben voorgedaan. Deze politiedistricten bevinden zich ook op de weg van Deh Sabs naar de ziekenhuizen in de wijk Kart-e Sakhi te Kaboel. Uit de kaart die de verzoekende partij bijgebracht heeft blijkt dat French Medical Institute en het Ali Abad ziekenhuis zich in het hart van Kaboel bevinden (landeninformatie 6, stuk 6, bijlage van NMU2019-239 van 16 oktober 2019). Bijgevolg kan er niet uitgesloten worden dat de verzoekende partij nog langs andere overheidsgebouwen, gebouwen van buitenlandse organisaties en onderwijscentra dient te passeren. Zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat zijn dit mogelijke doelwitten van veiligheidsincidenten door de taliban, ISKP en andere AGEs. De verzoekende partij kan niet gevolgd worden waar ze in de bestreden beslissing aangeeft dat de route vanuit het district Deh Sabz in de provincie Kabul tot de wijk Kart-e Sakhi in de stad Kabul geen bijzonder veiligheidsrisico met zich mee zou brengen.

Daarenboven blijkt dat de verzoekende partij Afghanistan als minderjarige verlaten heeft daar zij tot 5 februari 2017 een voogd gehad heeft, en nooit in de hoofdstad Kaboel gewoond heeft. Er blijkt uit de stukken van het administratief dossier evenmin dat zij vertrouwd is met de stad Kaboel. Het gegeven dat uit haar facebookprofiel blijkt dat zij een beperkt aantal contacten in Kaboel heeft, is onvoldoende om aan te nemen dat de verzoekende partij vertrouwd is met de stad. Des te meer omdat haar verplaatsingen van Deh Sabs, de plaats al waar de verzoekende partij voorafgaand aan haar vertrek uit Kaboel gewoond heeft, en de ziekenhuizen waar zij dient te zijn voor haar medische opvolging niet vrijblijvend zijn en periodiek dienen te gebeuren. Evenmin blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat de verzoekende partij zich in andere ziekenhuizen in Afghanistan medisch kan laten opvolgen.

Gelet op bovenvermelde veiligheidssituatie in de hoofdstad Kaboel, de veiligheidssituatie op het wegennet dat de verzoekende partij dient te nemen om naar de ziekenhuizen te gaan vanuit Deh Sabz en het gegeven dat de verzoekende partij niet vertrouwd is met de hoofdstad Kaboel en de

veiligheidssituatie aldaar, kan er *in casu* redelijkerwijze aangenomen worden dat de verzoekende partij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld daar zij zich op regelmatige basis doorheen voormelde politiedistricten en in een welbepaalde medische context dient te verplaatsen waardoor ze een groter risico heeft om betrokken te worden bij de veiligheidsincidenten die er plaatsvinden en collaterale schade op te lopen. Daarenboven zijn de verplaatsingen van de verzoekende partij geenszins vrijblijvend en dienen ze op periodieke basis te gebeuren. Evenmin blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat de verzoekende partij zich in andere ziekenhuizen in Afghanistan medisch kan laten opvolgen.

3.4.5. De bestreden beslissing wordt hervormd en de subsidiaire beschermingsstatus wordt op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. RYCKASEYS